

[Ladefoged.]

gældende lande. Det koster ikke noget, og det vil blive udarbejdet af verdens mest anerkendte institutioner. Derfor er et lovforslag om markedsanalyser overflødigt og kun udtryk for, at ministeren på et forkert område vil spænde musklerne. Når erhvervene ikke selv ønsker et sådant statskontor, men tværtimod yder modstand, kan vi ikke have nogen interesse i at liste det igennem netop ved en tilsyneladende uskyldig lovændring.

Lovforslaget som helhed med de gamle tal og beløb som udgangspunkt er venstre villigt til at yde sin medvirkning til, idet vi erkender, at det har en samfundsvigtig mission, da det angår både støtteforanstaltninger, driftslån til håndværks- og industrivirksomheder og støtte til bestræbelser for at finde nye markeder, propaganda m. m. Ligeledes erkender vi naturligvis rigtigheden af, at de i loven omtalte garantier ydes angående fremhjælpning af forbedret teknik og eksport, garanti for banklån og mod tab på konsignationslagre o. s. v. Industrirådet har henstillet til ministeriet også at dække risikoen ved transfereringsvanskeligheder. Det kan vi også gå med til som et rimeligt forlangende, idet der kan opstå sådanne vanskeligheder for sælgeren.

Ved gennemlæsning af bilagene 3—7 får man en oversigt over, i hvilket omfang loven har virket de sidste to år. Man har indtryk af, at behovene i henhold til loven er relativt ligeligt fordelt over hele landet. Det har været nævnt ved flere lejligheder, at beløbene ikke er fuldtud anvendt, men når man alligevel her foreslår de samme beløb igen, er det vel ud fra den forudsætning, at man får mere brug for disse beløb fremtidig på grund af pengeknapheden, eller hvad ved jeg. Hvis handelsministeren havde været lidt mere beskeden og nøjedes med en ganske almindelig 2-årig forlængelse af den gældende lov, kunne han have sikret sig venstres bistand til hurtig vedtagelse. Nu må jeg derimod forlange lovforslaget henvist til udvalgsbehandling, hvor det forhåbentlig gennem en enkelt ændring kan bringes tilbage til sin oprindelige ordlyd.

Weikop: Der kan, forsåvidt angår udlån til industri- og håndværksvirksomheder, rejses det spørgsmål, om det ikke var at foretrække, at staten ophørte med denne lånevirkning og kun garanterede for lån, medens selve långivningen overgik til pengeinstitutterne. De har tilstrækkelige midler

til at kunne overtage en sådan udlånsvirksomhed; det er ikke mangel på penge, der kan begrunde statens udlånsvirksomhed på dette område. Men dertil kommer, at man ikke har indtryk af, at de vilkår og den sikkerhed, som staten kræver for at udlåne penge, adskiller sig stort fra den sikkerhed, som pengeinstitutterne kræver, og dette indtryk bekræftes dels af den ringe udnyttelse af lånene, dels af de mange afslag på ansøgninger om lån og endelig af, at en hel del af de bevilgede lån ikke er blevet effektive, fordi lånsøgerne har manglet evne, som der står i bilagene, til at stille den fornødne sikkerhed og derfor ikke har kunnet opfylde betingelsen for udbetaling af lånene. Nu mener jeg naturligvis ikke, at man skal bevilge lån, hvor man synes, risikoen er meget stor, og forholdene i de sidste 20 år viser, at det tilsyneladende heller ikke har været tilfældet. De forholdsvis få tab bekræfter, at vilkårene er meget strenge. Det ville måske være hensigtsmæssigt, om ministeren kunne oplyse noget om vilkårene for lånene, for at man kunne se, om den sikkerhed, staten kræver, adskiller sig stort fra den sikkerhed, som private pengeinstitutter kræver. Det er også ganske ejendommeligt at se, at de beløb, der har været stillet til rådighed, ikke er blevet helt udnyttet. Nu har der i de senere år været lettere adgang til at få penge, men på den anden side har man det indtryk, at de private banker er uhyre forsigtige med at udlåne penge uden fornøden sikkerhed. Der er imidlertid den mulighed, at der ikke har været brug for denne udlånsvirksomhed i det omfang, man tidligere forudsatte. Men selvom vi således mener, at der er god grund til at overveje andre former for udlån, altså, som jeg allerede har sagt, at staten kun garanterer for lån, medens selve udlånsvirksomheden overgår til pengeinstitutterne, vil vi dog ikke på nuværende tidspunkt stille forslag derom, idet vi meget vel ser, at forholdene kan have ændret sig sådan, at de lån, som kan ydes i henhold til det foreliggende lovforslag, bør effektueres så hurtigt som muligt. Men vi har ønsket at pege derpå, for at de tanker, der her er fremsat, kan blive taget op til overvejelse, næste gang loven forelægges det høje ting.

Med hensyn til eksportkreditter imødekommer lovforslaget de ønsker, der har været fremsat om, at de også kommer til at dække transfereringsrisiko og på den måde, at det bliver handelsministeren, der får myndighed til at yde sådan garanti. Vi